

Cartea răspunsurilor

Cred ca această nouă carte a Flaviei Cosma, "*Zgârieturi pe fața oglinzii*", s-a născut dintr-o "*mare slăbiciune*", ca să parafrzez un vers din poemul "*Somn de zi*".

Cred că s-a născut dintr-o dorință perpetuă de uitare, de trecere în somn a trecutului, de mutare a durerii "*de sub sânul drept/sub sânul stâng*", atât în viața particulară, cât și în cărțile publicate. Este o dorință de golire de toate întâmplările sau stările trăite care nu-și mai găsesc răspuns.

În cărțile Flaviei Cosma sunt multe întrebări. Unele puse direct, altele nerostite. Răspunsul la acestea din urmă este tranșant, uneori chiar brutal.

"*Nu mai cheltui banii*", spune cineva într-un poem de dragoste. Este răspunsul brut la o întrebare nerostită. Nu mai cheltui banii, înseamnă nu mai veni.

Atunci începe coborârea în fugă a celo 9 etaje, și "*o mare slăbiciune te cuprinde*" lăsând în urmă pereții albi și camerele goale. Cearceafurile murdare fac parte din acest poem de dragoste cu întrebări puse și nepuse.

O mare slăbiciune înseamnă și o mare deșertare a lucrurilor, o golire a ființei intime. Ea este foarte bine redată în cuvinte dar și culori. Predomină albul. Albul cu toate nuanțele și toate posibilitățile de interpretare, o subțiere, o epuizare, până ce culoarea devine o stare. Starea de alb. Întrebări albe, răspunsuri albe. O integrală a nuanțelor, de la pânda albă de păianjen, de la pereții albi, tentaculele albe, ielele albe, stafiile albe, până la gâtul lebedelor moarte.

"*Gâturi de lebede tumefiate/ Se-nclină pe fața oglinzii*", spune autoarea în poemul "*Blesteme*".

Starea de alb este în fond o kenoză, o golire de cele 9 etaje, de "*treptele vremii*", o golire de moarte. Este o reînviere și poemul "*Talita koumi*" amintește de Tabita (Căprioara) pe care Iisus Hristos a înviat-o din morți. Este un poem cheie.

Gesturi banale, cotidiene, aproape mecanice prin repetarea lor zilnică preced golirea de pământ. Nu poți zbura fără a trece prin ea, fără a trece printr-o mare sfârșeală, printr-o epuizare totală. Febra albă arde cele pământești. Numai așa vine pasărea chemată.

"*Am nevoie de pasărea moale, /Cu buzele tale ciugulindu-mi inima /Bându-mi sângele/ Până la ultima picătură*".

Rănila sunt deschise, nu se închid niciodată, sângele se scurge picătură cu picătură. Este o moarte latentă, conștientă, asumată. Este o stare absolută de alb, pereche cu starea absolută de negru. Un exorcism al imaginii.

"*Intre mine și el /Rătăciți într-o cutie mare de sticlă / Câțiva șoareci , mame și puii*".

Urmează descrierea foarte exactă și detaliată a modului de omorâre a șoarecilor. Imagini greu de suportat pentru un ochi obișnuit. Poți opri moartea din acest paravan de sticlă?

Răspunsul golește ființa:

"*Pisica a vomitat azi noapte/ Doi pui de lilieci*".

Șoareci. Demoni albaștri. Stafii, lilieci de noapte, într-un cuvint "*otrava*" zilnică sau nocturnă, care se cere debordată. Face parte această otravă din cotidian?

Michio Nakahara, poet japonez contemporan, are următorul haiku:

"Semne de primăvară - / otrava din pivniță / devine tot mai slabă ".

Otrava nu mai are nicio putere. Moartea este anulată de viață. Este primăvară din nou. Sunt semne. Sunt poeme cheie în cartea Flaviei Cosma .Sunt puține, doar două, trei, dar sunt de ajuns pentru a deschide interiorul oglinzii. Acolo nu sunt zgârieturi. Și ce se vede în adâncuri? Poate tobele indiene "*făurite din piei dulci de căprioară, de cerbi*", poate un nou "*sutien roșu*" cumpărat pentru întâlnirea dintr-o nouă primăvară, poate cântecul de leagăn așteptat.

Când nu mai poți trăi ca om, trăiești ca pasăre. Acolo, în adâncul oglinzii se vede clar chipul unei femei cu o pasăre în mână.

Clelia Ifrim